

Catalina Carabas, din Constanta, fiica unei angajate Intesa Sanpaolo Bank.

Ianuarie 2009. Acum sunt deja la jumătatea programului și totul e perfect. Odată cu venirea noului an e ca și cum a venit o altă etapă în viața mea aici. Dacă la început a fost mai dificil să mă adaptez, acum totul s-a calmat, totul e mai simplu și mult mai ușor de înțeles. Pe scurt totul e natural. Primele luni au fost mai grele pentru că totul este nou, diferit, nu cunoști limba, nu cunoști oamenii, nu știi cum să te comporți și în cine să ai încredere. Dar dacă ești răbdător și binevoitor totul merge spre bine.

Până acum am întâlnit persoane minunate aici și mi-am făcut o multime de prieteni. Am prieteni în toată lumea acum și sunt foarte încântată. E atât de simplu să legi prietenii cu ceilalți studenți de schimb pentru că avem atât de multe lucruri care ne leagă: trecem prin aceleași frământări, prin aceeași fază inițială de adaptare, prin aceeași curiozitate pentru ceea ce ne înconjoară, trăim aceleași experiențe.

Lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat datorită ciocnirii de colegi din atâtea țări este că acum nu mai am prejudecăți privind naționalitățile. Nu mai pot să spun "nemții sunt reci", "chinezii sunt timizi", "americani sunt aroganți" pentru că știu că nu e așa. Am găsit câte un prieten în fiecare țară reprezentată aici în Italia.

Din punctul meu de vedere familia este cel mai important factor în această experiență, iar pentru a avea un bun raport cu ei trebuie să înveți să respecti, să te adaptezi la regulile lor, nu să te aștepti să se plieze ei pe ale tale. Până la urmă tu ai ales să trăiești ca ei, să le cunoști cultura și felul de a fi, iar ei s-au oferit să te primească. Eu din fericire am o familie minunată, constituită dintr-o singură persoană. Dar e perfect, este exact ceea ce aveam nevoie. Nu știu cum reușește, dar intercultura pune mereu copii în familia corectă. Sunt și unii care au probleme, dar sunt probleme care pot fi ușor evitate, trebuie doar să fii isteț și să vrei să faci totul bine.

Scoala în Italia este foarte diferită de a noastră. Profesorii sunt extrem de exigenți, dar chiar dacă nu înveți foarte mult, am note mai mari decât alți colegi. Oricum sunt foarte încântată de clasa mea; îmi ador toți colegii, sunt super de treaba. Deși accentul meu li se pare încă comic, cel mai frumos este că mă simt ascultată atunci când vorbesc. Adică le pasa, am devenit prieteni.

Intercultura organizează de la an la an tot mai multe excursii pentru studenții din program. Până acum eu am fost în mai multe orașe apropiate de Cuneo (orașul în care stau), apoi în Verona, și vom merge și la Carnavalul din Ivrea în curând. Preferatele mele sunt "I Campi di orientamento", adică 4 zile petrecute cu toți studenții din regiunea ta și cu voluntari. Pacat că se fac doar două pe an. Nu sunt atât de multe, dar oricum noi suntem fericiți că ne întâlnim. Fiecare moment petrecut împreună e prețios pentru noi.

Concluzia mea după 5 luni este că totul e suuuuper!!! E ca și cum aș fi trăit mereu aici.

La întoarcerea în țară: "Experiența Intercultura a fost extraordinară! Anul în Italia a fost cel mai frumos an în viața mea de până acum. Fiecare ar trebui să treacă printr-o astfel de experiență, te ajută prea mult ca să nu profiți de ea." Mariana, mama ei, completează: "Cred că această experiență a fost foarte valoroasă pentru fiica mea. Păstrează și acum legătura cu prietenii de acolo, cu voluntarii Intercultura, cu familia la care a locuit. Îi va vizita din nou în vacanța din luna februarie. La întoarcere s-a reîntegrat relativ ușor la școală, deși a trebuit să muncească serios pentru asta. Sunt foarte fericită că am avut oportunitatea să o trimitem în Italia."